

Sygn. akt I ACa 1063/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2020r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Roman Sugier (spr.)
Sędziowie :	SA Ewa Jastrzębska SA Joanna Naczyńska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2020 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...), Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Aresztu Śledczego (...), Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego Nr 1 w(...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...) i Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 30 września 2019 r., sygn. akt II C 145/17

1) oddala obie apelacje;

2) zasądza od powoda na rzecz zastępcy procesowego Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 1 000 (tysiąc) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego;

3) przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz adwokata B. N. wynagrodzenie w kwocie 6 642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) złote, w tym podatek od towarów i usług w wysokości 1242 (tysiąc dwieście czterdzieści dwa) złote, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Ewa Jastrzębska SSA Roman Sugier SSA Joanna Naczyńska

--	--	--

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2019r. Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie z powództwa A. W. przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...) Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Lublinie, Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...) Dyrektorowi Aresztu Śledczego (...) Dyrektorowi Aresztu Śledczego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego Nr 1 w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...), Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...) i Dyrektorowi Zakładu Karnego w (...) zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Zakładu Karnego w (...) na rzecz powoda kwotę 2.000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 maja 2017r. do dnia zapłaty (pkt 1). Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2), odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego (pkt 3) i orzekł o wynagrodzeniu pełnomocnika powoda ustanowionemu z urzędu (pkt 4).

W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji podał, że powód w pozwie wniesionym do Sądu 16 lutego 2016r. domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 500.000 złotych z odsetkami od dnia wniesienia pozwu za krzywdę poniesioną w związku niewłaściwymi warunkami aresztowania i pozbawienia wolności we wskazanych placówkach penitencjarnych. Żądał też zasądzenia kwoty 476.000 złotych z odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z niewłaściwego leczenia we wspomnianych placówkach penitencjarnych oraz renty w kwocie po 2.000 złotych z tego samego tytułu oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody powoda jakie z tego względu mogą się ujawnić w przyszłości. Pozew w części obejmującej zasądzenie renty oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość został prawomocnie zwrócony. Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów. Utrzymywał, że zapewniał powodowi zgodne z przepisami warunki w zakładach penitencjarnych oraz leczenie stosowne do potrzeb. Podniósł też zarzut przedawnienia roszczeń zgłoszonych przez powoda.

Sąd pierwszej instancji oparł wyrok na ustaleniach faktycznych, które znajdują oparcie w zebranych dowodach. Postępowanie dowodowe w ocenie Sądu odwoławczego zostało przeprowadzone w niezbędnym zakresie a dowody prawidłowo ocenione. Dlatego Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu Okręgowego traktuje jako swoje własne co czyni zbędnym powielanie ich w motywach niniejszego wyroku.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał za zasadny zarzut pozwanego, że roszczenia powoda za okres przed 16 lutego 2014r. uległy przedawnieniu. Okresem nieprzedawnionym jest pobyt powoda w Zakładzie Karnym w (...) od 7 kwietnia 2015r. do 26 stycznia 2016r., w Zakładzie Karnym w (...) od dnia 16 lutego 2014r. oraz w Areszcie Śledczym w (...) od 26 stycznia 2016r. do 29 stycznia 2016r.

W ocenie Sądu pierwszej instancji poczynione ustalenia nie dają podstaw do uznania, że naruszone zostały jego dobra osobiste poprzez niewłaściwe warunki pobytu przez 3 dni w Areszcie Śledczym w (...) czy w okresie kiedy przebywał on w Zakładzie Karnym w (...).

Powód nie udowodnił przeludnienia w celach w jakich przebywał w tych jednostkach penitencjarnych. Sąd podkreślił nadto, że Zakład Karny w (...) to zakład otwarty. Osadzeni mogą przebywać w nim poza celami co korzystnie zmienia warunki pobytu. Powód był osadzony w celi w której przypadło 3 m⁽²⁾ na jednego osadzonego a ponadto pracował poza terenem zakładu karnego. Warunki sanitarne i higieniczne w tym zakładzie były odpowiednie a rewizje osobiste

były przeprowadzane w sposób nie poniżający osadzonych. Podobnie Sąd Okręgowy ocenił warunki odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda w Zakładzie Karnym w (...). Z tym, że Sąd za zasadne i wykazane uznał twierdzenia powoda, że kącik sanitarny w celi w której przebywał nie był urządzony w sposób zapewniający w dostateczny sposób intymność w czasie załatwiania potrzeb fizjologicznych. Dopiero od grudnia 2014r. do lutego 2016r. toalety zostały zabudowane od podłogi do sufitu i zaopatrzone w przesuwne drzwi. Powód od

16 lutego 2014r. do 7 kwietnia 2015r. oraz od 29 stycznia 2016r. do lutego 2016r. przebywał w celach gdzie kąciki sanitarne były oddzielone od części mieszkalnej celi jedynie płytami powyżej 30 cm od podłogi i kotarą w otworze drzwiowym.

W ocenie Sądu, w przypadku cel wieloosobowych, a w takich powód był osadzony, nie zapewniało to mu wymaganej intymności przy załatwianiu potrzeb fizjologicznych a co za tym idzie naruszało dobra osobiste powoda w postaci jego godności.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji schorzenia na jakie cierpi powód, nawet jeśli częściowo mogą być wynikiem długotrwałego pobytu w jednostkach penitencjarnych i związanych z tym niedogodności, nie są następstwem braku wymaganej opieki medycznej, gdyż tą powód miał zapewnioną.

Dlatego Sąd zasądził na rzecz powoda jedynie zadośćuczynienie w kwocie 2.000 złotych ze względu na naruszenie jego godności w czasie pobytu w Zakładzie Karnym w (...)poprzez niewłaściwe urządzenie kącika sanitarnego a w pozostałej części powództwo oddalił.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd wskazał przepisy art. 417 k.c. i art. 24 k.c. oraz art. 448 k.c.

O kosztach procesu między stronami Sąd orzekł na mocy art. 102 k.p.c.

Wyrok został zaskarżony przez obydwie strony.

Powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- 1) art. 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. i art. 442¹ § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że roszczenie powoda za okres przed 16 lutego 2014r. uległo przedawnieniu mimo, że powód w tej dacie nie miał wiedzy co do osoby obowiązanej do naprawienia szkody przez zapłatę zadośćuczynienia a stan bezprawia trwał aż do ustania naruszeń dóbr osobistych powoda tj. do czasu jego wyjścia na wolność, a także przez błędne przyjęcie, że zasądzona kwota 2.000 złotych w odpowiedni sposób kompensuje krzywdę powoda doznaną przez naruszenie jego dóbr osobistych,
- 2) art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego mimo, że w okolicznościach sprawy zarzut ten nie powinien być uwzględniony,
- 3) art. 6 k.c. w związku z art. 24 k.c. poprzez uznanie, że powód nie udowodnił naruszenia dóbr osobistych w szerszym zakresie niż to przyjął Sąd pierwszej instancji mimo, że co innego wynika z zebranych dowodów.

W apelacji powoda zarzucono też naruszenie przepisów prawa procesowego tj.:

- 1) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w wyniku czego Sąd przyjął, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w Zakładzie Karnym i Areszcie Śledczym w(...) mimo, że zeznania powoda i zawnioskowanych przez niego świadków prowadzą do odmiennych wniosków, że powód nie odczuwa ujemnych skutków pobytu w jednostkach penitencjarnych chociaż wykazał on, że panujące tam warunki i opieka lekarska były nieodpowiednie oraz poprzez pominięcie ustaleń co do warunków jakie panowały w jednostkach

penitencjarnych, co do których Sąd roszczenie uznał za przedawnione, chociaż zarzut ten ze względu na te warunki należało uznać za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego,

2) naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez odmowę wiary zeznaniom świadków zeznających na korzyść powoda oraz oddalenie wniosku o dowód z opinii biegłego psychiatry mimo, że świadkowie zeznawali wiarygodnie a psychiatra potwierdziłby, że powód do chwili obecnej odczuwa negatywne skutki złych warunków odbywania kary pozbawienia wolności,

3) naruszenie przepisu art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji pochodzącej od Rzecznika Praw Obywatelskich mimo, że brak było podstaw do uznania tego dowodu za spóźniony lub powodującego przewlekłość postępowania.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 974.000 złotych

z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

Pozwany w odpowiedzi na apelację powoda wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwany zaskarżył apelacją rozstrzygnięcie zawarte w punktach 1 i 3 wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach.

Skarżący ten zarzucił naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że urządzenie kąpika sanitarnego w ten sposób, że miał on prześwit nad podłogą oraz był oddzielony od części mieszkalnej kotarą prowadziło do naruszenia dóbr osobistych powoda oraz naruszenie art. 100 k.p.c. i 102 k.p.c. nierozdzielenie stosunkowe kosztów lub przez niezasądzenie ich w całości na rzecz Skarbu Państwa mimo, że wygrał on proces w 99 procentach.

W apelacji pozwanego zarzucono też naruszenie przepisów art. 32-35 k.k.w. w związku z § 2 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26.08.2009r. w sprawie sposobu, zakresu i trybu sprawowania nadzoru penitencjarnego (Dz.U. z 2003 nr 152 poz. 1496) przez stwierdzenia naruszenia dóbr osobistych powoda podczas gdy jedynie sąd penitencjarny może oceniać czy doszło do naruszenia uprawnień powoda wynikających z kodeksu karnego wykonawczego.

Pozwany zarzucił też naruszenie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. i 417 k.c. w związku z § 29 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 21.12.2016r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz.U. z 2016 poz. 2231) poprzez uznanie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda mimo braku z jego strony jakichkolwiek skarg do sądu penitencjarnego i niewykazanie, że zabudowa kąpika sanitarnego w Zakładzie Karnym w (...)nie zapewniała nieskrępowanego użytkownika.

Pozwany podniósł także zarzut naruszenia przepisu art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 k.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że datą początkową naliczenia odsetek winien być dzień 5 maja 2017r. mimo, że roszczenie powoda było sprzeczne tak co do zasady jaki i co do wysokości.

Powołując się na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów za obie instancje.

Sąd Apelacyjny w Katowicach zważył, co następuje:

Obie apelacje nie są zasadne.

1) Odnośnie apelacji powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty apelacji zmierzające do zakwestionowania przez skarżącego przyjęcia przez

Sąd pierwszej instancji, że część roszczeń uległa przedawnieniu. Podkreślenia wymaga, że roszczenie to oparte na przepisach o ochronie dóbr osobistych dotyczy twierdzeń skarżącego, że w poszczególnych jednostkach penitencjarnych nie zapewniono mu odpowiednich warunków odbywania kary pozbawienia wolności oraz, że nie była mu zapewniona wymagana opieka lekarska, co doprowadziło do rozstroju zdrowia powoda.

Uwzględniając ustalone okoliczności faktyczne nie sposób zgodzić się z powodem, że przed 14 lutego 2014r. przebywając w poszczególnych jednostkach penitencjarnych, w których warunki pobytu, w jego ocenie naruszały jego dobra osobiste, nie zdawał sobie z tego sprawy i nie wiedział kto jest naruszcycielem

jego dóbr osobistych a dowiedział się o tym dopiero po zakończeniu pobytu

w tych jednostkach. Wszak warunki osadzenia były znane powodowi w czasie pobytu w tych jednostkach. Powód wiedział też w jakim areszcie lub zakładzie karnym jest pozbawiony wolności. Nic nie stało więc na przeszkodzie aby ze stosownymi roszczeniami wystąpił przed upływem okresu przedawnienia. Odmienne rozumowanie niweczyłoby sens wskazanych w apelacji przepisów o przedawnieniu roszczeń, które mają na celu dyscyplinowanie poszkodowanych co do terminu dochodzenia roszczeń oraz zapewniać obronę czy obrony przed zarzutami dotyczącymi zdarzeń sprzed wielu lat.

Dlatego Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu skarżącego, że mimo podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia Sąd Okręgowy winien podjąć próbę dokonania ustaleń faktycznych co do zdarzeń i okoliczności skutkujących zdaniem powoda odpowiedzialnością za to co miało miejsce w poszczególnych zakładach karnych i aresztach przed 14 lutego 2014r. Zwłaszcza, że powód nie wskazał ani w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji ani nie wskazuje w apelacji jakie okoliczności świadczą o tym, że powoływanie się przez pozwanego na przewidziany prawem zarzut przedawnienia nakazuje zarzut ten uznać za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

Dlatego też zarzut naruszenia przepisu art. 5 k.c. należy uznać za bezzasadny. To samo dotyczy naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i art. 6 k.c.

Powód dąży do przekonania Sądu odwoławczego, że co do pobytu w Areszcie Śledczym i Zakładzie Karnym w (...) jego zarzuty odnośnie warunków naruszających jego dobra osobiste zostały wykazane.

Apelacja w tym zakresie kwestionuje ocenę dowodów zebranych w sprawie.

Analiza zeznań świadków wskazanych przez powoda, współosadzonych z nim w różnych zakładach karnych nie daje podstaw do uznania, że potwierdzili oni zarzuty skarżącego. Świadkowie H. S., L. G., A. M. czy R. P. warunki panujące w Zakładzie Karnym w (...)określili jako prawidłowe.

Wystarczającego potwierdzenia zarzutów nie stanowią też zeznania świadków słuchanych co do odbywania kar w Zakładzie Karnym w (...). Jedynie świadek M. R. w pełni popierał zarzuty powoda co do warunków bytowych w Zakładzie Karnym w (...)

Trafnie jednak Sąd Okręgowy zeznania te uznał za niewiarygodne mając na względzie, że pozostają one w sprzeczności z zeznaniami innych świadków zawnioskowanych przez powoda. Analiza całokształtu dowodów osobowych nie daje podstaw do przyjęcia, że pozwany poprzez niezapewnienie odpowiednich warunków pobytu w aresztach śledczych czy zakładach karnych w okresie nieobjętym przedawnieniem doprowadził do naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez poniżenie, upokorzenie czy naruszenie jego godności poza warunkami w Zakładzie Karnym w (...)związanymi z organizacją kąpielarni sanitarnego. Podkreślenia wymaga, że roszczenie o zadośćuczynienie ze względu na niewłaściwe warunki odbywania kary pozbawienia wolności nie jest swoistą karą prywatną, czyli świadczeniem należnym niezadowolonemu z tych warunków w przypadku ich niezgodności z obowiązującymi

przepisami ale zadośćuczynieniem za taką bezprawność, która prowadzi na naruszenie konkretnych dóbr osobistych poszkodowanego.

Dlatego trafnie Sąd pierwszej instancji podkreślił, że o ewentualnym naruszeniu dóbr osobistych powoda w Areszcie Śledczym w (...)wymagającym zadośćuczynienia nie może być mowy skoro skarżący przebywał w nim 3 dni a Zakład Karny w (...) miał charakter zakładu otwartego i powód przez znaczną część dnia przebywał poza celą i poza terenem Zakładu pracując zarobkowo.

Sąd Apelacyjny nie podziela też zarzutów skarżącego co do odpowiedzialności pozwanego za rozstrój zdrowia na jaki cierpi. Nawet gdyby zgodnie z twierdzeniami skarżącego uznać, że roszczenie w tym zakresie przed 14 lutego 2014r. nie zostało przedawnione, gdyż uświadomił on sobie związek obecnego stanu zdrowia z przebiegiem leczenia czy jego braku w poszczególnych aresztach i zakładach karnych, dopiero obecnie, to i tak nie podważa to trafności zaskarżonego wyroku.

Z dowodu opinii biegłego lekarza wynika bowiem, że powód był prawidłowo leczony na zgłoszone dolegliwości.

Trafnie też Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii psychiatry na okoliczność czy obecny stan zdrowia psychicznego skarżącego pozostaje w związku przyczynowym z warunkami jego wieloletniego odbywania kary pozbawienia wolności. Z zebranych dowodów wynika bowiem, że powód nigdy nie leczył się psychiatrycznie. Nie wykazano też aby domagał się takiego leczenia. Nie sposób więc uznać, że psychiatra winien opiniować w tym zakresie w oparciu o wywiad ze skarżącym i jego subiektywne przekonanie w tym zakresie.

Zarzut naruszenia przepisu art. 227 k.p.c. w związku z art.217 § 2 k.p.c. także należało uznać za chybiony. Podobnie jak pominięcie dokumentów pochodzących od Rzecznika Praw Obywatelskich nie odnoszących się bezpośrednio do powoda i zgłoszonych na późniejszym etapie procesu.

Dlatego Sad Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.

2) Odnośnie apelacji pozwanego.

Podnoszone w tej apelacji zarzuty dotyczące naruszenia wskazanych przepisów prawa procesowego nie są zasadne.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu pierwszej instancji, że przebywanie przez powoda przez długi czas w wieloosobowej celi w Zakładzie Karnym w (...) w której kącik sanitarny zabudowany był w taki sposób, że posiadał znaczny prześwit nad podłogą a drzwi do niego można było zasłonić tylko kotarą, nie zapewniał powodowi niekrepującego użytkowania tego miejsca.

Chodzi o dyskomfort dotyczący korzystania z takiego miejsca przez osadzonych w celi przy dokonywaniu czynności fizjologicznych.

Wprawdzie nawet w toaletach publicznych można spotkać się z takim urządzeniem tych pomieszczeń, że ściany rozdzielające ubikacje nie są zabudowane aż do podłogi. Są one jednak zaopatrzone w stałe drzwi i korzysta się z nich sporadycznie.

Powód ze względu na niewłaściwy sposób zabudowy kącika sanitarnego w którym przebywał narażony był przez szereg dni na brak dostatecznej intymności przy załatwianiu potrzeb fizjologicznych oraz dyskomfort związany

z towarzyszami w celi przy załatwianiu takich potrzeb przez współosadzonych.

O tym, że nie były to warunki niekrepujące użytkowanie tego miejsca wymownie świadczy fakt, że pozwany w późniejszym okresie podjął działania zmierzające

do zmniejszenia dyskomfortu osadzonych i zabudował kącik sanitarny w całości i zaopatrzył go w drzwi.

Sąd Apelacyjny w Katowicach nie podziela zarzutów apelacji pozwanego

co do naruszenia wskazanych w niej przepisów prawa materialnego sprowadzających się stwierdzenia, że jedynie poprzez skargę do sędziego penitencjarnego powód mógł kwestionować warunki osadzenia.

Brak podstaw do przyjęcia, że wykluczona jest dwutorowość postępowania tj. kwestionowanie warunków osadzenia w drodze skargi do sędziego penitencjarnego i ochrony dóbr osobistych w drodze powództwa przed sądem powszechnym. Pogląd taki wyraził m.in. Sąd Apelacyjny w Warszawie w motywach wyroku z 27.02.2015r. sygn. akt VI ACa 1576/13 a Sąd Apelacyjny w Katowicach podziela go w pełni.

O dopuszczalności ochrony praw osadzonych w oparciu o przepisy art. 23 i 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. świadczy też liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące roszczeń osadzonych ze względu na przeludnienie cel i to bez względu na to czy skargi w tym przedmiocie były czy też nie były zgłaszane do sędziego penitencjarnego.

W przypadku niniejszej sprawy brak nadto podstaw do uznania dwutorowości postępowania skoro z akt wynika, że powód w czasie pozbawienia wolności nie zgłaszał skarg na warunki pobytu do sędziego penitencjarnego nie spotkały się one z jego negatywną oceną. Brak tego rodzaju skarg ma więc jedynie znaczenie dla oceny miarodajności dowodów przytoczonych dla poparcia powództwa i wielkości należnego zadośćuczynienia co znalazło odpowiedni wyraz w treści zaskarżonego wyroku.

Co do orzeczenia o kosztach Sąd Apelacyjny uznał, że okoliczności sprawy o jakich było mowa wyżej wymagały aby na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. powód nie był nimi obciążony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w ogóle, ze względu na ocenny charakter roszczenia a w postępowaniu apelacyjnym jedynie częściowo aby nie został w całości pozbawiony kompensaty za naruszenie dóbr osobistych.

Dlatego Sąd odwoławczy na postawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego a o kosztach orzekł na mocy art. 102 k.p.c.

SSA Ewa Jastrzębska SSA Roman Sugier SSA Joanna Naczyńska

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

(...)